

nantslov under en væsentlig anden Form" — altsaa, allerede Formen var den høitærede Conseilspresident hellig — „og med et andet Indhold end det sædvansmæssige" — da havde den høitærede Conseilspresident ikke den souveræne Ringeaagt for det fra Fædrene Medarvede, som han har vist i Nar. Og nu kommer den høitærede Conseilspresident's Grund til ikke at ville taale nogen saadan Fingrereren ved den gamle midlertidige Finantslov. Denne Grund er i høi Grad træffende og karakteristisk. Den høitærede Conseilspresident siger som Grund: „da det forekommer mig indlysende, at man derved, ved at stille saadan en lille Redaktionsændring, vil risikere at komme til at staa den 1ste April baade uden Finantslov og uden midlertidig Finantslov." Det forekom den høitærede Conseilspresident indlysende, at en saadan lille Forandring i den midlertidige Finantslov bar den Fare i sit Skjød, at vi den 1ste April kom til at staa baade uden Finantslov og uden midlertidig Finantslov. Det var den høitærede Conseilspresident's Grund til den Gang at modsætte sig den Ændring. Nu i 1885 har den høitærede Conseilspresident ikke længere den Hengivenhed for det Sædvansmæssige, som den Gang var hans Styrke. Nu har den Risiko intet Afstræffende længere for den høitærede Conseilspresident. Nu er han i Nar rede til paa sit Ansvar og efter sit Initiativ at vende op og ned paa den gamle Form og Indhold af den midlertidige Finantslov. Jeg skal naturligvis ikke overføre de Grunde, som den høitærede Conseilspresident den Gang anførte mod Forandringer i den midlertidige Finantslov som Grunde til hans forandrede Stilling. Jeg skal selvfølgelig ikke sige, at den høitærede Conseilspresident i Nar har stillet Ændringer til den gamle midlertidige Finantslov, fordi det forekom ham at være den visse Vej til den 1ste April at staa uden Finantslov og uden midlertidig Finantslov. Det skal jeg ikke sige. Men det forekommer mig klart, at den høitærede Conseilspresident, som den Gang havde en saa overveitende Indsigt i, hvad det betød at ville rokke ved den gamle midlertidige Finantslov, kun i et Dieblits Tankeløsshed i Nar har gaaet en saa helt forskjellig Vej. Det er derfor min Forventning, at den høitærede Conseilspresident vil i Tide komme til bedre Erkjendelse, og navnlig ved at gennemlæse disse saa og træffende Ord, som han sagde i Foraaret 1880 den 17de Marts, vil han høste den Erfaring nu, at den Gang var han vel underrettet, den Gang saae han klart paa Situationen, saae, hvad det havde at betyde at rokke ved denne gamle Form, og saa kan jeg heller ikke nære Tvivl om, at Conseilspresi-

denten under Trykket af disse Ord vil hde dette Forslag, saaledes som det nu foreligger, sin Støtte. Jeg stemmer for det, først og fremmest fordi det, naar vi her i Thinget redigere for vort Vedkommende den midlertidige Finantslov, synes mig at være umuligt at redigere den paa nogen som helst anden Maade end den Maade, der er et ligefremt og klart Udtryk for dette Things reale Opfattelse af denne Sag.

Conseilspræsidenten og Finantsministeren (Estrup): Jeg har troet strax at burde gjøre Thinget opmærksom paa, at den Udtalelse, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Hörup) citerede af mig, var en Udtalelse i 1880, altsaa før de nye Forklaringer af Betydningen, Indholdet af den gamle midlertidige Finantslov vare komne frem, som Ingen mere har bidraget til at bringe frem end netop det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds. Dette forekommer mig ganske at forandre Sagen. Den Gang, i 1880, havde man Nar efter Nar vedtaget disse gamle midlertidige Finantslove uden at tvivle om, at man var i indbyrdes Forstaaelse om Meningen med disse Love. Men efter de Fortolkninger, der kom frem gennem Statsrevisoratet, der behandlede Finantsloven for 1881—82, og siden gennem Forhandlingerne i begge Thing, er man kommet paa det Rene med, at man, naar man havde vedtaget midlertidige Finantslove, i Virkeligheden havde vedtaget Noget, som man indbyrdes var fuldstændig uenig om. Jeg tror altsaa ikke, at det, at jeg den Gang, i 1880, anbefalede at blive ved den gamle Form, paa nogen Maade er i Uoverensstemmelse med min Stilling nu, som jo i denne Samling har været i Tide at søge at tilveiebringe Forstaaelse om midlertidige Bevillingsloves Affattelse. Da jeg nu en Gang har Ordet, vil jeg dog udtale som min Formening, at, naar man virkelig her i den tolvte Time vil søge Forstaaelse om en midlertidig Bevillingslov, saa kan jeg ikke se, at man fra dette Things Side kunde gjøre noget ubeligere Skridt end at hyde Landstinget den Affattelse, som Landstinget gjentagne Gange har erklæret det for umuligt for sit Vedkommende at gaa ind paa.

Ivermoes: Det forekommer mig, at Tiden ikke er til at henfalde til gamle, venstabelige Følelser eller theoretiske Betragtninger. Det forekommer mig, at Tiden er saa knap, at det kunde være heldigt, om man saae, hvad der var praktisk muligt og praktisk udførligt, forsaavidt man overhovedet har